

блѣсъкъ както искуството на генералитѣ, така и достоинството на войскитѣ, които не забравяли боевитѣ прѣдания на своитѣ прославени дѣди. Приятели и врагове отдадохъ еднакво справедливостъ на тактическитѣ приеми въ боя и на храбростта на солдатитѣ, които разбили противника, и макаръ че той занимавалъ не обикновено хубаво положение. По този начинъ въ Мала-Азия руситѣ втори пѣтъ завзехъ прѣдначеното си въ плана пространство. Но въ тила на тѣхното движение още се държалъ Карсъ, твърдинята на Мала Азия, Карсъ, укрѣпенъ по всички правила на науката, защищаванъ отъ 22 хиляденъ гарнизонъ и считанъ за непристъпенъ.

Вземаньето на Карсъ бѣше необходимо по много причини. Този градъ придаваше сила на противника и поддържаше неговото влияние на подвластнитѣ му полудиви орди: кюрди, лази, зейбеци и пр. Освѣнъ това, рускитѣ войски не можахъ да вървятъ напредъ, ако и да получихъ подкрѣпление; това подкрѣпление бѣше твърдѣ малко, а огромно болшинство отъ войскитѣ се задържаше подъ Карсъ.

Обсадата на Карсъ се поднови на скоро, и то наедно съ блокада. Но тѣзи обсада щѣше да се продължи дълго врѣме, защото турскій гарнизонъ бѣше снабденъ во-врѣме съ изобилно храна. Отъ друга страна приближаваше свирѣпо зимно врѣме, когато на войника не понася да стои на обсада безъ неизбѣжнитѣ загуби и трудности, безъ никакъвъ резултатъ. Всичко това, взето въ внимание, накарало командира на какввазката армия да се рѣши на такова прѣдприятие, което има малко други прилични въ военнитѣ лѣтописи; назначенъ билъ щурма (юрюшъ) на Карсъ, при което, трѣбва да заблѣжимъ, числото на щурмующитѣ е било по-малко отъ обсаденитѣ войски.

Прѣвъ нощта срѣщу 6 ноем. нападателитѣ, подъ общото началство на единъ отъ подвижницитѣ върху Аладжинскитѣ височини, генерала Лазарева, се дигнали